

Déli tartomány

[2014. május]

Az ország legdélibb tartományában barnább a föld és sárgább a homok. Sárga homok és barna földek. De hát itt amúgy is mindenki barna.

Gyermekedből, akit most egy titkos forrásból itatsz, nem lehet tudni még, ki lesz.

Fényt izzad az ing, izzó fehér gyolcsba takarva a sebek az első kis halálon túl, de még a feltámadáson innen – parázslanak a rőt-kopasz hegyek. Az ingatag déli szélben dűnék homokhalmairól mondanánk ki az eget és a tengert: igent és igent.

Végtelen mozdulatokkal – partnak fordul a szó. Ha szólítod, így szól: „Fordulj vissza, fehér bőrű idegen, fordulj vissza, amíg nem késő, menj, siess a tieid közé! Itt minden csepp szerelem rést üt a túlvilágon, itt minden maroknyi árnyék a halállal rokon. Nem félsz, északi ember?”

Géniuszok útja minden út, félig sötétbe visz. Az éj kibomló hajával követ a partszegélyig.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Jánk Károly

Látó Szépirodalmi Folyóirat